

Namnet **pupiskr** motsvarar fsv. *thýdhisker*, fvn. *pýðiskr*, folknamnet »tysk».

Översättning: Tydisk och Froste läto göra bron och läto resa stenen efter Orme, sin fader god.

### 23. Skälby, Mörkö sn, Hölebo hd.

Pl. 10: B. 784.

**Litteratur:** B. 784; L. 844; Fa. 10. 2, s. 83; C. U. Ekström, Beskr. öfver Mörkö sn, Sthm 1828; Boije, Sv. forn.-f. tidskr. V, s. 141.

Buræus i Fa. 10. 2, s. 83 anger ristning finnas: »I enne Häll i Skälby Fägård, för-därvad af eld», B. 784 säger: »Skäleberg», C. U. Ekström talar om »att uti en lodrät slät bergvägg vid hemmanet Skälby finnes spår af en ristning, nu oläslig och med svårighet upptäckes en eller annan spridd runa». Boije fann ej ristningen och förmodar den vara förstörd.

Enligt måtten i B. 784 är avståndet från slingans översta del till korsets nedersta linje c. 1,5 m, ristningens bredd över ormstjärtens knorr c. 1 m.

I B. 784 är inskriften följande:

a - k · i er — n ak — laulu · iaiai - - i ua - in - i op - kupa i i - itak · sio -

5                      10      15                      20                      25                      30                      35

Uti Fa. 10. 2 s. 83 är inskriften följande:

inki- a · uk- lar na · k- an · tui ulai · at · renta · ai- opi · kupa- t auk- o

5                      10                      15                      20                      25                      30                      35                      40

Av dessa osäkra och inbördes skiljaktiga läsningar kan blott en osäker tydning bitvis erhållas:

Fa. 1—5 **inki-a**, vars 2 **n** är B. 1 **a**, torde vara kvinnonamnet **inki**[pur]**a** Ingetora, följt av Fa. 6—7 [**auk**], B. 2 **k**. Namnet därefter är kanske Fa. 8—11 **lar-n**, B. **ier-n**, som ej kan med någon säkerhet tydas, följt av Fa. 12—13, B. 7—8 **ak** »och», varefter på det följande långa tomrummet stått ännu ett namn, vars sista runor Fa. 14—15 **an** utgjort. Därefter väntas 3 pl. pret. »läto», för vilken Fa. har 16—19 **tuiu**, B. 9—13 **laulu**. Av det därpå sannolika »rista» finnas mycket missvisande återstoder i Fa. 20—22 **lai** och B. 14—18 **iaiai** kanske förkortad ristning, varpå i Fa. 23—24 **at**, som saknas i B., prep. *at* »efter», står framför Fa. 25—29 **renta**, som har utseende av aek. sg. svag dekl., antagligen *bōnda* »make». Det följande »och» är väl bevarat i B. 19—21 **iua**, varpå B. 22—23 **in** och Fa. 30—31 **ai** tillhört poss. pron. »sin», som bestämt ett följande »broder», varav återstår Fa. 32—34 **opi** och B. 24—26 **iop**. Den avlidnes namn synes icke hava varit nämnt uti inskriften, ty dess slut tyckes hava varit välgångsönskan för hans själ: Gud hjälpe ande och själ! Ordet »Gud» är tydligt i Fa. 35—37, B. 27—29 **kup**, av »hjelpe» finns blott Fa. 38 **a**, B. 30—32 **ai i**, av »ande» Fa. 39 **t**, B. 33—34 **it**, »och» är i behåll i Fa. 40—42 **auk**, i B. 35—36 **ak**, av »själ» står i Fa. 43 **o** med spår av **s** där framför, i B. 37—39 **sio**.

Om förestående slutsatser äro riktiga, har alltså inskriften haft följande lydelse: Ingetora och N. N. och N. N. läto rista (?) efter sin make och broder. Gud hjälpe ande och själ!

### Tormestad, Mörkö sn, Hölebo hd.

**Litteratur:** Buræus Fa. 6 Sudromannia N:10, Fa. 5 N:o 513; Dybeck, Reseber. 1855; S. Boije, Sv. forn.-f. tidskr. V, 141. Runstenen har förgäves eftersökts av Dybeck och Boije.